

מסורת הש"ס

דהא עלים. פשוטי כלי עץ לא מקבלי טומאה; ורבי אמר אכטריך.
כלומר אע"ג דליך טומאה דגופיה מטומאה דלאו גופיה לדבר הרשות
מוזזה הכהן אכטריך ביום הראות זו: אבל טומאה דגופיה אימא לא.
ללא יליך טומאה דגופיה מטומאה דלאו גופיה לדבר הרשות מוזזה

הכהן דהוא אמינא חידוש הוא קמ"ל
וציום הראות דהיינו טומאה דגופיה
דממתנין לו לדבר מזוה והואיל
ואשכחן דממתנין לו לעוממה דגופיה
מיהא לדבר מזוה אית ליה גמי כח
למילף מזוהה הכהן דממתנין לעוממה
דגופיה לדבר הראשון ממזיף על גב
דחידוש הוא: כולל קרא יתירא.
כלומר כולל תיבה דציוס הראות קרא
יתירא: מראה עיני הדין. משמע
ציוס שיכול לראות: לי ולא לאורי.

שֶׁאֵין צָרִיךְ לֵאמֹר הֲנֵךְ דִּהְיִינוּ בָּיוֹם
וְהִנְהוּא שְׁעָתָא נִמְי וְכֹחַ הִכְנֵן אֲלֵנוּ
דְּלִין רוּחֵין אֵלֵּא בָּיוֹם: **קמ"ל** וְבָיוֹם
הַרְאֹת בּו דְּבֹו הֵייוֹ טוֹמָאָה דְּרֹפְסִיָּה:
ממ"ג מִלֵּקֵט אֲדָם עֲלֻמּוֹת אֲבִיו
וְאִמּוֹ, וְמוֹלִידִין לִמְקוֹם אֲחֵר לְקוֹבֵר
בְּקִבְרוֹת אֲבוֹתָם: **מפני ששמהה היא**
לו שְׁקוֹבֵרן בְּקִבְרֵי אֲבוֹתָיו וְלֹא
מִנְטַעֵר בְּמוֹעֵד: **ר' יוסי אומר** לֹא
יִלְקֹט מִפְּנֵי שֶׁאֵצֶל הוּא לֹו: **לֹא**

יערער ער מהר. אס מת לו מת חדש או חדשים קודם המועד. לא יערער מפרש גמ' כד הדר ספדנא כמעבדא כלומר שלא יסבור ספקן לחזור על קרוביו לומר זכר עמי כל מרי נפש: לא ויפידו. שאס מת לו מת בתוך שלשים יום לפני הרגל לא יסבור ספקן להספידו ושלשים יום

אֶת־רִיבֵיהֶוּ קָאִי וְטַעֲמָא דִּשְׁלָשִׁים יוֹם
מִפְרָשׁ בְּנִמָּוֹת: **בְּב'** הִרִי הוּא מִתְאַבֵּל
עֲלֵיהֶן. וְקָשִׁיא לְרִבִּי מֵאִיר דְּלֹאמַר
מִפְנֵי שֶׁמִּתְחַה הֵיל לֹו: **אִפִּילוּ** לְרִוּרִין
בְּסִדְרֵיהֶן שְׁאִינוּ מְלַקְטִין וְאִינוּ רֹאִה
אוֹתָן הִרִי זֶה מִתְאַבֵּל כֹּל זְמַן שֶׁלֹּא
נִקְדָּר: **מִפְנֵי שֶׁמִּתְחַה הִרְגֵּל עֲלֵיהֶן.**
כְּלוּמַר הִרְבָּה הוּא עוֹסֵק בְּשִׁמְחַת
הִרְגֵּל וְאִינוּ מִתְטַעַר בְּמִלְקֻט עֲצָמוֹת
אֲבִיו וְאִמּוֹ: **יִכְּזוּ עַמֵּיהֶן** (אִפִּילוּ)
הִכִּי אֶסְבֹּר לְמִימַר בְּמוֹעֵד הֵיינו לֹא
יִעוֹרֵר עַל מִתּוֹ: **אִמַּר רַב (נַחֲמָן)**
מַעֲשֵׂה כו'. כְּלוּמַר שֶׁהָיוּ לוֹ מַעֲוֹת
מִזְמוּמִין לְאֹרֶךְ לַעֲלוֹת לְרַגֵּל וּתְתַנַּת
אֲשֶׁתוֹ לְהַסְפִּידִים וְנִמְנַע מִלַּעֲלוֹת לְרַגֵּל:
לְפִי

פתח ביתו ונטלתן אשתו ונר
לא יעורר על מתו ולא יספ
דף כ"א: מפקי לה רבנן מוכחז לה * וי
(פסחדרין דף ל'): אֲלִיבָא דְרַבָּא דְּמִימִי
אֲלֵא כְּנֻעַ 12 נִרְאֵה לִי הֵינָּה תַחֲמִילַת דִּין
לְאִיזֵי מַשְׁמָעוֹת דּוֹרְשֵׁין אִיכָא צִינִיָּהוּ

ל' דה"פ לעיל משמעות דורשין אינא
 יהודה סבר דתרווייהו דרשינן ואינטר
 שמעינן אלא לדבר מנחה קמ"ל ופינו וכל
 לה קרא דהיינו דבר מנחה וקרא קתא
 דהא עזים ואבנים לא ממנחו ואין לה
 רצונו יעקב ואז תרי ליה כולי יומא
 לחודיה שרי דהא כללאים גמי כל חדא
 ממנו קולא מהאי טעמא היה מיישר ר
 (פרק י"ג ע"ט) והוא מלי לשנויי הא מני
 הקשה תירוצא אלא קר רגילות ימים אג
 אפילו הוצרכו לו בנסדיו כמה ימים
 מסיפא אינו מתאצל לערב כל מני הנהא

[illegible]

תורה אור השלם

1. ואם פרוח תפרח
הצרעת בעור וכסתה
הצרעת את כל עור
הנגע מראשו ועד רגליו
לכל מראה עיני הכהן:
ויקרא יג יב

2. ובא אשר לו הבית
והגיד לכהן לאמר כנגע
נראה לי בביתי:
ויקרא יד לה

גליון הש"ס
תוס' ד"ה נפקא ליה וכו'
וספר בריתות איצטריך
לדרשה אחרנא. וע"ע
מוס' זכמים דף קז ע"א
ד"ה והמורה וזכריות דף
טו ע"א מוס' ד"ה ערות:

הגהות מהר"ב רנשבורג

[illegible]

הגהות מהר"י
לנדא

א] תוֹם' ד"ה נפקא לִי
וְכו' משמע כשהאִסור
חידוש אֵין ללמוד ממנו
קולא. ז"ל כשהסֵתֵר חידוש
אֵין ללמוד ממנו אִסור וְיֵי
בְתוֹם' סנהדרין כו ע"א
דד"ה וְאֵין לך וכו'. וְיֵי
בְתוֹם' דִּיהוּדָה תנינא
בְּהַמְטוֹת לִסִּי ז"ל בְּחֵלֶק
ד'.

משקין בית השלחין פרק ראשון מועד קטן ח.

דְּהָא עֲצִים וּבָבִינִים אֵל מַשְׁמָא. וּפְסִיחָה מְטַמְּאוּ כֻּלָּן עֲצִים וּבָבִינִים
לֹא דְיוֹקָא דְּהָא תֵּנָן בְּחֻמְתָּא נְגִישִׁי (פִּיפִי מ"ה) לְרַבִּי יְהוּדָה
אֲפִילוּ חֲבִילִי קֶשׁ וְחֲבִילֵי תַבָּן וְאֵל רִכְיָא לֹמֵר א' דְּרַבִּי נָמִי מוֹדֵה ל' יְהוּדָה
וְכֵן מְשַׁמֵּעַ מִדְּלָא מִסִּיק דְּרַבִּי סָבֵר הֵן כִּי שְׁמַעוֹן שְׁלֵטֵיהּ הֵס: **מָא**
וְיָוִם יוֹם יוֹם שְׁלֵטֵיהּ רֹאמָה.

מִשְׁמַע לְאִדִּי דְר' יְהוּדָה דְרִישׁ
וְי"ו וְכֵן פ"ק דְסֵנְהֶדְרִין (דף יד. וס)
גְּבִי וְשׁוּפְטִין וּפ' אֵלּוּ מַלְיוֹת (ב"מ
דף כז.) גְּבִי וּמַלְיוֹת וְקֵשָׁה אִיזֵה גּוֹפִיָּה
לֹא דְרִישׁ וְי"ו דְּלוֹס הֵמָּר יִמְיָר צ"ק
דַּמְמוּרָה (דף ע.) וְצִקּוֹן פֶּקֶד טָרַף
בְּקֻלְפֵי (יומא ד' מה.) גְּבִי וְהֶאֱסָה
דְרִישׁ לִיָּה לְדַרְשָׁה אַחֲרֵינוּ מִיָּהוּ הֵכָּא
קֵשָׁה טְפִי כִּיּוֹן דְר' יְהוּדָה דְרִישׁ וְי"ו
מֵאִי טַעמָא לֹא אָמַר רַבָּא דִּהֵכָּא
נָמִי דְרִישׁ וְי"ו לָמָּה חֹלֵק עַל אִדִּי
הִיָּה לֹא לְהִזְכִּירָה וְשִׁמָּא רַבָּא קֹאמֵר
אִפְּלִי לֹא דְרִישׁ ר' יְהוּדָה וְי"ו הֵכָּא
לְהֵאֵי דַרְשָׁה יֵשׁ לְיִישָׁה (א):

ת מאי וביום שמע
אה בו ויש יום שאי

נפקא ליה מבנגע נראה לי ולא
לאודי. תימה דהא לעיל

אמר רבא לר' יהודה חידוש הוא ולא
גמרינן מיניה ב' ולפירוש ספירש דרבי
יהודה לטעמיה דמנכרין ופינו צעיס
וצאצנים ניחא דלענין פינו דוקא
חידוש ועי' ל' כיון דלאורו (א) אינו יכול
לברוא בלל נר א"כ פוסל סעטס
רציה יש לנו ללמוד הימנו כיון
דחזינן דבעלמא נמי אשכחנא קפידא
דבראיה טפי מעול רגלים (ג) דנענין
שמי עינים ונענין נמי שלא יהא יום
המעון ותימה דהכא משמע דברא
ממעט לילה מהאי קרא וצפ' אחד
דיני ממונות (סנהדרין ד' דל: וסס)
מייתי קרא וציוס הראות צו והיינו
כאצ"י (ו) וי"ל דלורחיה דהס"ס (ז) לנאמרי
דקשות הפשטוים יותר ושמא אי לא
כתב כנגע נראה לי הוה מוקמין
וציוס הראות למעוטי לילה וכן צפ"ב
דמגילה (דף כז:) ולא מוהלין אלף
ציוס דריש תסמ מציוס השמיני ציוס
ולא בלילה וצפ' ר' אליעזר דמילה
(שם קלז: וסס) דריש מיניה ציוס
אפילו בשבת ומנן שמונת ימים
דרשין ימים ולא לילות וצפ' (י) החוצל
ד"ק (דף פו:) מייתי שצנ נעורים
לצביה מצנעוריה צית אציה ובריש
פ"ק דקדושין (דף ג:) מוקי לה
בהפרת נדרים דוקא ושצנ נעורים

באותה שעה אמרו
יום ושמואל אמר
לפי
יורה ומיהו היאך נוכל ליישז הסוגיא דפרכא אחד דיני ממונות
עיס ובשלמא אי מייתי מוציוס הראות צו מזינו לאוקמי בגמר דין
לי לטומאה לאו דגופיה ^א וקיימא פירכא לעלי דמגופיה דאית ליה
גופינו הוה דריש ליה נמי שפיר ואכטריך וציוס הראות ע"כ נראה
ואכטריך לדרשה אחרינא דציוס ולא לבליה כדפרישית נמי לעלי ורבי
לרבי דמופניו ה"א עומאה דלאו גופיה קמ"ל וציוס ומציוס
דאה תרתייהו דרשי ופניו כדפרישית ^א ומלתא דאיתא מק"י טרח וכתב
בצחומרא חידוש אין ללמוד הימנו קולא דקאמר משום דהידוש הוא
בן פרק כל הבשר (חולין ד' קפ. וס) צטר בחלבו חידוש הוה ופירש
והחידוש אינו מן האיסור דצדהי הדדי אסור והאי לחודהי והאי
פ' אלו עוברין (פסחים דף מד:) ^א משמע כשהאיסור חידוש אין ללמוד
זו ממנין חידוש הוא: ^ב **ורמיניהו המלכין בור'** צמס' שמחות
לו: **ולעקר** אינו מתאבל ואמר רב חסדא. צלא דרב חסדא
אחפילו דרורין לו בסדניו אינו מתאבל לערב ויש מפרשים דארישא קאי
ופי' קמא ניחא טפי אצל לא שייך הכא כל כך לפירוש ראשון דהא
יין לומר דמייתי ספא אבז גררא והא דרב חסדא אבז גררא לגררא:

תנחומי אבלים. ואלו הן ברכת אבלים שאומרים בבית הכנסת, ותנחומי אבלים
 . איזהו עירעור מזכירו בין המתיים. הספד מספידו בפני עצמו. תני אשה לא ת
 מעות לרגל בא ספדן ועמד על פתח ביתו, נטלן ונתנן לו ונמנע לעלות לרגל

עין משפט
נר מצוה

א מ"י פ"ט מהלכות
טומאת זרעת הלכה ו
סמג עשין רלד:
ב מ"י שם הל' ה:
ג מ"י פ"א מהל' אכל
הלכה ג סמג לאוין עה
עשין דרבנן ז טו"ש ע"ד
ק' תג סעיף ד:

ג' ד מ"י שס הלכה ו פ"ו
מהלכות י"ט הלכה כד
מג לאוין עה טוש"ע א"ח
י' תקמו סעיף ג וטוש"ע
י"ד ס' שמו סעיף א:
ג' ד ה ו מ"י פ"ו מהל'
אבל הלכה ח טור ש"ע
י"ד ס' תג סעיף א:

הגהות הב"ח

[illegible]

רבינו חננאל

הא עינים ואבנים כבולו
לכא לא מיטמו והכא
הלכן נגנענים, ויורשו
ותוה ומוחזשא לא
מינרין ופוטשה ויעו
ועד **ר' מאיר** ליעון
וערם עצמות אביו ואמו
אוקסא **ר' שמעון**
לעלמא דמלכותה הויל עילוי אפני
ואתכל ליעון, אכל כשא
ועינים זולתי המועד,
למקסא עצמות אביו ואמו
לעלמא דלעיון כל היום,
ועלבי אפני מחבל ליעון
מר כר חסד ואפילו
וורוין כושרי. ויורו
ועד המעביר אפני מקמסו
מקסא אין בר מושם
עצמות, ר' יוסן
ומור לעולם אין יוסן
שום ליקוט אלא אם כן
ועלמא דמלכותה הויל
ועלמא דלעיון אפני
ועלמא דמלכותה הויל
ואמר ש ליקוט עצמות
אפני של, וזהוהו לו
אפני כל המשאמות, ר' יוסן
ואמר אין ליקוט עצמות
אפני של, וזהוהו לו

ארוך ואפי' של עץ. תני
רים בשורה. תני אבל
על לווייתה במועד,
מקיננו שלא יעורר כו'.

(א) ש"ל אמר אב"י אימא מפני וכו'.